

Nagy Ágnes

Sohasem szerelem

Szereplők

ANIKÓ, vidéki lány, szerelmes Jánosba

ISTVÁN, balek

JÁNOS, papi hivatása otthagynása után egyetemi hallgató

PÁL, aki Rózsára szemet vetett

ELIZA, vagyonos lány, Pál élettársa

RÓZSA, egyetemi hallgató

ILDIKÓ, Rózsa és Eliza barátnője

Történik Kolozsváron az 1960 – as években

ELSŐ FELVONÁS

1. szín

*Park. Egy fa tetejéről Pál leugrik.
Rózsa jön.*

PÁL

Reád vártam. Rád! Rózsa. És ezért
ma fára másztam. Még korán reggel. Csalogányfütyty
honolt mellettem és szívemben. És
e lombok őrizték szerelmem, mely feléd száll
örökre már. Harmatcsepp is dalolt
e hajnalon mellettem boldogan, hiszen, mint
nagyon rég Zákus, én is úgy, de úgy,
nagyon vártam falombok közt. Jézust is ott szép
fügefán úgy várta Zákus. Látod, én
reád vártam pont úgy. Tudtam, hogy erre jársz, jössz

ma reggel is. Nem bírtam. Téged én
ma sokkal jobban kellett lássalak. Nem úgy, mint
ahogy máskor figyeltem már reád.
Hamarabb akartam rád pillantani most e nagy, szép,
jelentős reggelen. Majdnem szökött,
kiugrott a szívem, nagyon dobogott, amíg most
e falombok közt várt. Sok cigánykerék,
megannyi bukfenc szökkent itt kedvem, szemem víg,
vidám sok álma előtt. Hiszen te épp
olyan fontos vagy életemben, mint nagyon rég
gonosz, nagy rabló Zámeusnak ott,
fügefán nagyon fontos volt Jézus. Rózsa! Legszebb
leány te vagy! Szép bölcsészhallgató.
Egész város szépségedről beszél, te fényként
ragyogsz itt. Feltűnő jelenés! Akár
különleges filmsztár, olyan vagy. Épp ezért én
reád vágyom. Nagyon. Magamnak én
kiválasztottalak sok lány közül. Repes víg,
remélő szívem, füttentyetget, remél.

RÓZSA

De Pál! Máskor mégsem mászol te épp
falomb közé. Mint a mókus! Majom! Titok száll
talán? Milyen rejtély? Mondd, Pál! Felelj!

PÁL

Ma Valentin nap van! Nagy nap! Mert tavaszt
hoz ez! Szívünkbe! Szerelmet! Sok színes virágként
kinyílik bennünk. És bűvös kalács,
tudod, tükrös szív, mézes előttünk. És szalag leng,
tudod, piros! Sok pántlika leng, nekünk
szerelemről suttog. Érzem, sok bukfencet és víg
cigánykereket vet a lelkem. De még
kötéltáncost is látok a szélben, vidám, víg
örömben most. Pördül, forog bohóc
nagy és erős orrán a labda épp! Akár szép,
fura farsang, úgy hull rám e nap! Nekünk
pojácaként mutatja tréfáját! Tudod, most
hagyománya szerint, ha ügyes szerető korán
igyekszik kedvesét meglátni, találkozik hát
vele, elsőnek, vigyáz, hogy senki más
ne előzze meg, kis ajándékkal lepik meg egymást,
bizony, egymásba szeretnek ők. Talán
azonnal vagy később. Párokká válnak ők így.

**Akarom, hogy párom légy! Akár galamb,
kicsi gerle, olyan békésen éldegélj velem majd.**

RÓZSA

**De Pál! Szerellemmel nem fordul feléd
sohasem szívem. Tudod, van olyan, kinek piciny, csöpp
madár is kedves, másnak sasmadár
nagyon kedves. Van olyan, kit csak liliom csodás és
gyönyörű koronája kápráztat. Mezőn
virító vadvirágot, tűzszínű pipacs szép,
üde szirmát több ember csodálja. Így
van ez! Mindenkinek más tetszik. Hidd el ezt, Pál!
Bizony nem a te személyiséged él
világomban, lelkemben, álmaimban, ez így
van. És hidd el, más lánynak kedves és
nagyon vonzó vagy, Pál. Van olyan, ki vágyrna rád, Pál,
hiszen minden virág gyönyörű, mesés,
te is, Pál, kedves vagy valahol kislány előtt, mert
világ törvénye, hogy minden madár
magának szép párt, társat kap, talál. Te is, Pál.
Ne fuss te most olyan szekér után,
ami mély szerelemmel nem kínálhat téged! És így
ne boszorkányoskodj fán lapulva már
korán reggel. Hagyomány nem érvényes, hiszen nincs
ajándék. Nem hoztunk. Látod! Se én,
se te, nem jöttünk ajándékkal. Kuruzsolj te mást, Pál!**

PÁL

**Te hoztál most ajándékot. Mesés,
különleges nagy ajándékot. Hiszen magad szép
ajándék vagy! Hangod! Beszéded és
gyönyörű szépséged. Mind ajándék itt nekem most!
Neked pedig hoztam, szereztem én
aranyláncot! Nézd! Loptam egy halott nyakából,**

*elővesz a zsebéből egy aranyláncot,
Rózsának mutatja*

**bizony, nyújtópadról, amíg odább
sötét ruhás családtagok hasukba kolbászt,
süteményt tömtek. Pénzt nem költöttem én!**

Kijátszottam hát a cudar hagyományt, hiszen pénzt
kidobni kényszerít nagyon szegény
fiúkat, lányokat. De engem nem! Csodás lánc
is itt van, ajándék és zsebemben itt
lapul pénzem, kövér bankjegy, mely megmaradt most,
deríti kedvem. Ej! Szép a világ!

*Rózsa nyakába akarja
tenni a láncot*

Gyere, Rózsa, tegyem nyakadba láncom én!
Ha adnak, vedd el és, ha ütnek, fuss, akár nyúl!

RÓZSA

Előlem gyorsan vidd el ezt! Ne add!
Nekem lopott tárgy nem kell! Nyújtópad halottját
lebegteti itt még a lég is felém.
Jaj! Ugy irtózom! Ettől. Fertőzött szag itt száll.

*Pál elteszi a láncot
a zsebébe.*

PÁL(félre)

Milyen szerencsés nap virradt reám!
Aranyláncom megmaradt. Ej! Ez fial nekem majd
kicsi bankókat, mikor eladom. De én
Valentin nap hagyományában mégis hiszek, bár
ajándék megmaradt, mert Rózsa ezt
nem akarta elfogadni, de a szándék beszél: én
neki hoztam, hogy megajándékozzam őt.
Hagyományt megtartottam. Korán Rózsával én most
találkoztam, megelőzve mást. Enyém
lesz ő. Érzem, végzet volt e találkozás. Itt
Valentin nap hozzám kötötte őt.
Megyek megünneplem most sok leány között ezt!
Szeretnek engem! Hullnak ölembe ők!
Nagyon szép lányok! Én Rózsát szeretem, leányzók
nekem játékszerek! Vidám derűt
varázsolnak reám, szomorú szívemre őrcepp
nevetésük, kedvességük. Várnak ők.

Pál el.

RÓZSA

Ma Valentin nap. Kinyíló rózsaként
hajol reám ma e reggel. Ígér. Bűvöl és szép
tavaszt, májust hoz a szívembe majd.
Fogalmam sincs, honnan röpíti felém, de hangját
fülemben hallom és ígéri, méz,
akácméz csillan majd előttem, sok virágport
hoz, ad fényes szerelem számomra majd:
akár kicsi méhecskék, úgy hordja elém titok szép,
üde szirmáról az illatozó csodát.
Szerelem hozzám is jön, biztat belső, erős hang.
Gyönyörű szerelem! Téged most én, akár
fehér szobrot, megalkotlak, hogy lássalak hát!
Előttem légy ezentúl mindig. Én
csak úgy képzelek el, mint a magas hegyek közt
nagyon szép, tiszta, hó takarta táj
világát. Ott sehol sincs szenny, de még korom, füst
se hatol fel addig a csúcsok felé.
E világban, ott fenn a hegyek között örökké
viruló, zöldellő életről beszél
fenyőerdők sokasága, fennebb is fenyőlomb,
tuják: életfák. Fennebb földön ott
gyopár virít, csak kis gyopár töri meg fehér hó
világát. Minden érintetlen ott.
Sehol sincs semmi törés, kosz, szenny nincs. És belül, szív
világában, lélek mélyén, akár
meleg, fűtött szoba belsejében sok cserépből
rakott kandalló. Benne lángok. Így
parázként gyullad, ég az érzelem, süt ott, ég
belül, mint kandallóban lángok. És
nagyon szép ünnep száll ott körbe, láng lobog, kint,
körös - körül havas táj, mely fehér,
töretlen: a sok emlék ez, élmény, melyek mind,
akár a hópihék szállnak fehér
magas csúcsok közt, hol szenny nem fertözi meg szép
világuk és töretlen álmuk ott.

Ilidikó jön.

ILDIKÓ

Szia, Rózsa! Barátnöm! Jaj! De jó, hogy itt
vagy! Én szomorú dologra készülök. Tudod, rég
szeretöm János. Most is miondjárt jön ő.
E parkban kell találkozzunk egymással. És most

eszembe jut, hogy János legkülönb
reverendás pap, legszebb a megyében. Őt jelölték
idén püspöknek. Vatikánba lép
gyönyörű jövője majd, jósolják róla. Mert ő
nagyon bölcs bíboros lehet, ha ezt
akarja. Meséltem róla neked mindig, te sok szép
titok tanúja, hallgatója és
megértő jó barátnőm voltál. Tudtad, ő már
nagyon rég hozzám jár. De letelt furán
röpülő idő, az udvarlás, mely alatt mi egymást
megismertük. Ha megsült a kalács,
ki kell már venni a lerből, mert megég. Ha szőlő
megérik, hát le kell szüretelni azt!
Nekünk építeni kéne már együtt! Közös, szép
jövendőt. Mert forró érzéseink
hamuvá válnak tervek, célok, közös jövő és
meleg fészek, szép otthon nélkül. És
vele nem lehet tervezni közös sok álmot, ő szent,
világa más, nem földi öröm hoz így
hazát lelkébe. otthona az ég és jegyesség
köti nagy csodához, más világhoz őt.
Ezért muszáj szakítsak hát vele. Fáj nagyon most
emiatt szívem. Jaj! Jaj!! Úgy érzem én,
belül, szívem most megszakad. Minden tagomból
erőm elszállt. Kérlek téged, maradj!
Legyél mellettem! Erősíts engem! Ül le mellém!

*Rózsa és Ildikó leülnek
egy padra.*

RÓZSA

Hatalmas a szerelem! Mert még erős,
vitéz Sámson is megrézfálta. Furcsa érzés,
hasít, mint bős oroslán. Úgy lesújt,
lecsap, jobban, mint a tigris nagy mancsa, attól
bizony jobban fáj sokszor. Nagy csapás!
De te, Ildikó, ha elhatározta magad, légy
erős! Parancsolj a szívedre, mint
katonára, hisz te vagy fölötte úr! Ne töprengj!

János jön reverendában

JÁNOS (Ildikó felé)

Siettem! Szinte röptültem most feléd!

Virágom! Ildikó! Jó hírt hozok! Talán már
te rég vártál ilyent! Szemedben én
szomorúságot, bánatfátylat láttam, titok szállt.
Magamhoz vettem titkod, mint palást
zsebében, én megőriztem. Nézd csak! Mivé vált
szomorúságod? Nálam megváltozott.
Hatalmas döntésemmé átalakult. Tehát én
határoztam. Papi pályám és csuhám
örökre eldobom. Megkérem a kezéd most.
Ma Valentin napján. Szívünkben virág
pecsét legyen szerelmünkön, mely őrzi azt majd.

ILDIKÓ (*János felé*)

Miért mondtad most ezt?! Jaj! Úgy szakít
belül szívem! Mert, mint égből villámcsapás, úgy,
olyan hamar villant fel és szakadt
le rám a boldogság. Feltűnik előttem itt szép
gyönyörű fény: égnek a gyertyák, ünnep és
Karácsony békessége száll közös lakásunk
falain belül. De jaj! Árny leng felém,
furán kísért, azt mondja, nem lehet! Ne! Ezt én
sosem tehetem! Hozzád ne menjek én!
Feleséged nem lehetek! Ne lopjam el nagy ég szép,
kiváló papját! Mert a büntetés
emiatt, akár mennydörgés tűnik fel, lecsap rám
tüzes vilámként. Visszhangozza ezt
fülemben most ez az árny fölöttem. Jaj! Faág és
madárfészek! Szellő! Sújátok itt
fülemben: mit tegyek? Segítsetek nekem most!
Tanácsot adjatok! Nagy öröm felém
közelít, leng egyre, a boldogság itt ring! De árnyék
fenyít. Lefog, köt, húz. Hang visszahív.
Ne menj! Ne tegyed! Ne! Lelkiismeret nagyon kér,
könyörög. Nagy igazságot mond ő. Reá
bizony, hallgat vágyam. Lemond rólad, nagy álmát
felejt. Jól van ez, jól. János! Én
tudom, hogy mellettem neked feltűnne nagy múlt,
előtted oltár és szentségek és
kereszt, misebor kehelyben, szertartás, te újból
misét tartasz papként álmodban és
mikor felébrednél, fáj, éreznéd, te bálnád,
amit most döntöttél. Tehát ezért
feleséged nem lehetek, lemondok egész világról.
Egész világom voltál. Fáj! De éj,
nap és szellő, hajnal, harmat ne súgja hát majd

fülembe, ne hánytorgassa: tolvaj és
nagyon bűnös vagyok. Ne mondja ezt nekem szél,
nap, éj: hogy elvettem hivatásod én.

JÁNOS (*Ildikónak*)

Tudom, fényes Szentlélek adta most
e gondolatot neked. Mert házasságok ott fönt
születnek. Ott ki van jelölve mind
halandók párja, ügyes, ki megtalálja hát azt,
kit ég számára rendelt. Boldog ő
csak azzal lesz. Szavaiddal Szentlélek nekem most
üzent, megértettem, hogy párod én
ne legyek! Nagy Isten áldását kívánom én rád!

ILDIKÓ (*Jánosnak*)

Jaj! Inkább irgalmat kívánj reám!
Kegyelmet! Mert én nélküled korhadt fatörzssé,
hamuvá válok. Gyökerétől elszakadt
virágszál lettem! Meg lehullt csillag. Nekem már
halál az életem. Végem. Reám
te kívánd, hogy nagy ég oltalmazzon! Tenyérként
betakarja bánatom. Védjen meg így!

Ildikó Rózsa felé fordul.

Barátnőm! Rózsa! Benned bízom én!
Hiszen jól ismersz. Mit tanácsolsz most? Ezentúl
nem ígér semmilyen szerelmet és
sosem ragyog többé Vénusz csillag reám. Így
nekem sok minden mindegy már! Ezért
vajon mondhatna - e szám igent annak, ki megkért
e héten engem? Szomszédom. De őt,
tudod, szerelemmel nem szeretem. Senkit se többé!!!
Viszont könnyebb ketten sorsunk. Együtt.
Feleségül kért jó szomszéd. Menjek - e ? Rózsa? Szólj hát!

RÓZSA (*Ildikónak*)

Bizony, menjél! Kell az otthon, mi véd!
Egyedül leszakadt ágnál is árvább vagy. Madár mind
kicsi fészket rak, sok fecske visszazáll

tavasszal, fészkeben költ, körbe napsugár ott.

ILDIKÓ (*Rózsának*)

Szomorú szívem dalát őrizze hát
puha hely! Nagy biztonságos fal! Hol bánat is szép,
ragyogása fényesebb, titokban ott.

Ildikó el.

RÓZSA

Milyen rejtelmes lég! Mint furcsa szél,
röpült hozzám az előbb. Suttogta, hogy jövöm szólt
felém barátnőm sorsából. Akár
saját életpályám, úgy lengett el nehéz és
szomorú döntése, mintha tükrön át
magam figyeltem volna én, rossz sejtelem hullt,
előérzet, telepátia lebben itt
előttem még most is, bánat szárnyán jövöm szállt.

JÁNOS (*félre*)

Tudom, hatalmas nagy bűnöm: saját
magam szeretem legjobban. Nem hatotta meg most
egyetlen gondolatom sem Ildikó
szomorúság - fátyla. Két szemem fogságba ejtett.
Előttem tündér: Rózsa. Ott ül és
akárha rabja lenne szemem, figyelem nagyon most.
Szívemben láng gyúlt! Sok láng! Érzem én!

*János leül a padra
Rózsa mellé.*

Soha életemben a sors nem hozott
elém ilyen jelenést, szép angyalt, mint te itt most.
Akárha Napba néznék, úgy vakít
előttem szépséged. Talán reám tekint most
nagy üstökösként sorsom, mely csodás,
ragyogó, méltó fényére rátalált. Te tündér!
Jaj, úgy érzem, hogy látomás vagy és
talán eltűnsz előlem. És nem látlak én majd.

RÓZSA

Szemed elbűvöl engem, János. És
tekinteted fényében tűz! Nagy értelem! Láng
lobog! Kedves nekem mindez. Sudár,
magas testalkatod görög szobor varázsát
idézi fel, szép vagy; de a ruhád
halál nekem. Papi köntösöd, mint a fal, úgy zár,
szakít, elválaszt engem tőled így!
Hivatásod fényét el nem hagyhatod! Talán még
nagyobb siker koszorúz palást fölött.
Előre nézz! Vatikánig lépj! Te bíboros még
lehetsz! Nem csöpp dolog. Nagy, perzselő
szemed sugarát felejttem én, máshol ragyogj hát!

JÁNOS

Akárhol légy, hozzád még egyszer én
bizony jövök, szerelmem. Ámor mérge száll már!

Elmennek

2. szín

*Eliza emeletes házának a hallja,
honnán lépcsősor vezet fel az
emeleti részekbe. Eliza, Ildikó jön.*

ELIZA

Szerelmem száll mindig előttem most! Italt,
csupa mézeset kínál felém! Hajnalt! Tavaszt már!

ILDIKÓ

Elizácska! Miket beszélsz? Álomvilág!
Hiszen Pál nem szeret téged!!! Csak a házad érték

neki. Itt a korlátsor! Mely felfelé
vezet! Hol fönne emelet. Gazdagságot jelent. Míg
körös - körül kényelmet rejt e ház
nagyon sok szép szobája. Bőség hull! Szeret Pál
lakóként élni itt! Szerelmest játszik ő így!
Neki összes pénzed kell. Nem szíved, tested. Ő más
leányokról dalol, füttyörész! Talán
egy iránt vágyik nagyon. Mert lelke van azért hát.
Elérhetetlen álm száll felé,
tudom, hogy ördögös, csúf lelke mégis ábránd.

Ildikó el. Pál jön.

PÁL

Előttem Rózsa leng!! Aranyhaját
felém lebbenti a szél! Őt látom itt, amott már,
körülöttem mindenhol! Csak róla szól
dalom! Csak róla álmodom! Ha hold ragyog fönne,
ha nap süt ablakomon, feltűnik ő!

Eliza

Kiről álmodsz, kedves? Rólam beszélsz?

PÁL

Kezed locsolta virágokról! Kertedben ott!!
Virulnak. Ékeskednek. Ablakunk alatt mind!

ELIZA

Ha más leányra nézel, nagy baj lesz! Bizony több,
erős villám csap majd le akkor és
beléd csap! Benned lel hazát, megérkezést mind!
Haragom villámai érnek el! Lesújt
reád! Csalásodért nagy büntetés! Te tudd ezt!!!

Elmennek.

3. szín

Park. János, Rózsa jön.

JÁNOS

Csuhám, reverendám kútba dobtam én!
Beiratkoztam szép állatorvosi szakra! Dzsúdó,
karaté a kikapcsolódásom! Világ
egyik legszebb virága a boldogságom! Így jó.
Gyönyörű minden körülöttem. Napsugár!

Megöleli Rózsát.

RÓZSA

Akárha álmodnék, olyan csodás
e szép út, mely most itt ragyog, számomra érték.

JÁNOS

Örökre téged választott e perc.
Szívem sohasem fog mást szeretni. Tudom. Pedig már
legényke koromtól fogva a szülők,
apám meg anyám otthon, hegyek között, patak friss
csobogását, forrás hangját hallgató
mesés szülőfalumban választottak egy szép
leányt nekem! Még kisbaba volt, de ők
nagyon hozzám boronálták, minden ott, bokor, lomb,
tető, cserép, az út mentén növény.
Fura híreket, titkot szállító szél e lányról
regélt. Sógott. Búgott. És szállt felém
hatalmas tervük, hogy nekem jegyesem lesz ő. Sőt,
el is jegyezte őt így minden ott
velem. Párként néztek minket. Beszéltek rólunk.
Hites feleségem ő lesz, a szép leány,
Anikó! Ezt mondta, dalolta ott összes fa, fűszál.
Madár erről csiripelt kövek fölött.
Apámék nagy, szép házat építenek. Hegyekből
nagyon nehezen szállítják, gyűjtik ők,
naponta hozzák a köveket. Pedig nagyon vén
idő jár már felettük. Ez nehéz

nekik. Szorgos méhek, de ünnepkor csak egy csöpp,
alig pár centi kolbászt esznek ők.
Szegényeknek nem jut. Kuporgatnak. Szeretnék,
ha én ott az új ház gazdjaként,
egyetem végzése után ott lennék a falunk szép,
fiatal lódoktora asszonyommal én,
Anikóval. Mert így víg az élet, hogy galambként
legyünk ott. Hegység körbevette hús
vidékünk karjai közt. Patakcsobogás zenéjét
fülünkbe örökre vesse ős falunk!

RÓZSA

Jaj! Árnyék máris előttem és sötét,
ijesztő folt. Az előbb aranymintás szövet dús
virágmotívummal feltűnt itt. De most
sötét folt rajta. Árnyék. Jaj! Mi ez? Mi ez, mondd!
Anikó! Ki ő? Neve szívemben hasít.
Faludbeli, mondd. Szép! Reám árnyék hajolt már!

JÁNOS

Nekem nem kell Anikó! Nem vágyom rá!
szülőfalumról szóló emlékek között ő
pici, kedves pillangó. De semmi több!
Röpülő szárnyának színe múltba tűnt! Enyém itt
te vagy! Boltív lettél sorsom fölött!

Elmennek.

4. szín

Anikó szobája. Anikó bejön.

ANIKÓ

Patak, forrás csak Jánosról beszél
nekem. Fülemben suttog róla kint fatornác,
kapu. János arcát hozza a szél felém,

ide hozzám lengeti mindig itt. E föld nekem szép királyfit ígért. Jánost. Kislány voltam én még, mikor minden csak róla, Jánosról beszélt. Fű, fa, lomb, kő. Sok madár. Hajnal, nap, éj. Fenyők tobozának barna színe, pataokban úszó halacskák, pöttyösek. Minden regélt. Nekem csak róla dalolt. Jánosról. Mert engem már, mikor baba voltam, eljegyzett nagy ég vele és bölcsőm mellett, ott láthatatlan egy kéz jelent meg és talán akkor varázs, fura lég bűvölt ott. Döntött égi követ, nekem szép királyfit rendelt: Jánost, sorsom és szerelmem nagy koronájaként mellém. Ez így volt. De közbejött most Rózsa, szép leány. Vele szórakozik János fényes városban. Én majd kiütöm Rózsát a nyeregből! Győzők én!! Boszorkánnyá válok kellő percben, tudom hát, mikor. Mielőtt szép lódoctor lesz ő, szerelmem, János, eléje toppanok. De kígyó leszek! Kígyóként bűvölöm szemét. Bolondítom. Szédítem. Hálóm foglya lesz majd! Kivetem rá a mézes lépet. Hogy én teherbe tőle essem! Aztán csöpp, piciny szép, aranyos kis magzat fegyverem lesz! És tudom, János nem hagy fattyút foltként családján! Feleségül vesz! Menyegzőig visz így utam. Mint zöld lombokkal díszített nagyon szép diadalív, úgy vár győzelem reám. De ha mégis cserben hagyja János? Terhesen majd mi lesz velem? Jaj! Rengeteg leány nyomok nélkül tűnt el. Leányanyák. Nagy és mély, ijesztő örvény nyelt el sok leányt! Erős, kénes barlang sok otthagyt leány csúf halálhelye lett. Jaj! Tengeri közt, mezőn csecsemők sírtak. Jaj! A fülemben hangjuk itt most! Jaj! Apácák által elásott piciny csecsemők sok csontja kolostorok mélyén! Jaj, itt most felém kiáltnak. Ijesztően. De majd, ha baj sújt rám, hát akkor itt lesz kedves István. Jelenlegi szép barátom. Mert amíg szerelmem, János városban tanulgat, István unalmam úzi. Gyakorlom rajta én, hogyan kell férfit meghódítani. Kedves István belül nemes lelkű. Jó ő is. Én szerelmemről, Jánosról álmodom. De majd, csúf baj után, ha János cserben hagy, barát, nemes lelkű István megment. Sebet kötöz majd.

Szomorúságot betakar. Feleségül ő
vesz. Így is menyegzőbe visz sorsom. Balek most
nekem szegény István. Horgomra ő
felakadt. Hal. Mert még bajra is felkészülök most.

István jön.

ANIKÓ

Reád gondoltam épp! István! Reád!

ISTVÁN

Anikó! Szia! Meglepetést hoztam. Ha azt
te elfogadod. Szerelmem zálogát, e gyűrűt.

Gyűrűt vesz elő zsebéből.

Ravasz minden nő, mint a macska! És
szava semmit sem számít. Semmit sem ér. Akár ősz
időben fáról hulló gyöngé és
nagyon könnyű levél, olyan az. Hát én ezért úgy
jegyezek el téged, hogy közben én
tudom: gyűrű gurul! Csupán bűvészmutatvány.
Van és nincs aztán. Volt. Nincs. Hátha mást
hoz a sors nekünk és nálad megmarad, ragyog majd
e gyűrű ujjadon, sokáig ott.

*István a gyűrűt Anikó
ujjára húzza.*

ANIKÓ (félre)

Bizony jobban tudom bűvölni én
e gyűrű birtokában Jánost. Mert e gyűrű
nyugalmat és biztonságot, derűt
lehel reám. Most már egy szikrát sem remeg, fél
belül lelkem, ha Jánostól piciny,
gyönyörű kis magzatot fogan méhem, de szégyent
hoz így rám János, menyegzőbe ő
nem engem visz, feleségül nem vesz engem, István
aranygyűrűje megvéd. Óriás
magabiztosságot adott nekem most itt e gyűrű.
Magabiztosság siker nagy titka. Így,

akár Dávid nagy Góliátot, úgy tudom majd
kiütni Rózsát. Mint parittyakő!

Anikó István felé fordul.

Nagy öröm nekem jegyajándékom. Nagy ég
sok áldást hullasson reád ezért! Sok áldást!

Elmennek.

5. szín

*Egyetem bennlakásának a hallja.
János, Rózsa jön.*

JÁNOS

Lettem vizsgáim. Mindenki közt
csak én lettem legjobb. Első. Jegyeim szerint. Így
hatalmas ösztöndíjam lesz. De most
nagyon fő a fejem. Fáradt vagyok. Nagyon kell
nekem kikapcsolódás. És ezért
nagyon hívlak most téged, jöjj velem! Velem jöjj!
Gyere! Menjünk. És kiránduljunk! Mi most
hegyekbe! Természetbe vágyom! Együtt pihenjünk!

RÓZSA

Tanulnom kell. Nehéz vizsgák előtt
sehol sem lenne kedvem. Jegyzeteim reám mind
kinyitva várnak. Máskülönben én
repülnék most veled! De nehéz, több vizsga rémít.

JÁNOS

Tanuld meg a száguldást! Az időt
sietve szelni éjszaka! Akkor úgy tanulj, mint
aki fél valóban. Ijedten még nagyobb,
erősebb teljesítményt nyújtsz. Húzd meg, siess hát,
mikor feljönnek a csillagok! Sötét

borul mindenre! Te lámpásként ülj jegyzetek bölcs
sokasága mellett! Éjszakára pont
ide visszaérünk. Jöjj! Gyere! Kérlek! Hívlak én most!

RÓZSA

Szeretnéd, hogy kiránduljunk. Ezért
követlek. Bár szívem feketés, rossz hangokat sűg.
Egyetem levegője hánytorgatva néz
reám. De megyek veled most, mert gyémánt vagy, ékkő!

Elmennek.

MÁSODIK FELVONÁS

1. szín

*Rózsa albérleti szobája.
Rózsa, Pál jön.*

RÓZSA

Nagyon nagy baj ért engem, nagy csapás.

PÁL

Bajokat gyökeréből kell kivágni mind!

RÓZSA

Jaj! E baj gyökerét? Jaj! János az: gyökér
e baj földében. Hívott mindig engem ő. Én
bizony mentem. Nagy vizsgaszesszió
idején. Ő a vizsgáján már túl volt, szaladt hát
elém, én még könyvek közt ültem, ő
kikapcsolódásról beszélt. Neki kell. Muszáj. Hogy
fejét frissítse. Kiránduljunk. Reánk
gyönyörű természet vár. Hívott. Nekem bizony még

kicsi kedvem sem volt, jegyzetem fölött
szerettem volna ülni. Tanulni. De ő könyörgött.
Vele mentem mindig. És emiatt, ezért
neház vizsgák közül kettőt elhagytam én így
levélhullásos őszre. Minden év
nagyon hánytorgatóan intett így felém. Mert
bizony mindig ősszel rendeztem én
szegény, le nem tett két vizsgám. De most egy új, csúf,
hatalmas törvényrendelet reám
lesújtott. Mert akit egynél több vizsga vár most,
le nem vizsgázhat már. Ezrével úgy
röpültek most a diákok, mint csatatéren, úgy hullt
ezer meg ezer belőlük, többet ők
egyetemre nem járnak. Én is köztük vagyok. Már
egyetem szép bennlakása se a hazám.
Bizony, tiltott az már nekem. Béreltem én így
lakást itt, látod, Pál. Mert én diák
sosem lehetek már. Bölcsészhallgató. Csapás sújt

PÁL

Milyen rossz ómen ez! János miatt
kerültél bajba! Véged van!!! Most mit csinálsz hát?

RÓZSA

Sokat tett a tanszék értem. Szavát
felemelte. Kérvényében kérelmezte, hogy én
letehessem elmaradt vizsgáim. És
hamar miniszteri portához címezte. Ott ezt,
e kérést nem hagyták jóvá. De szép,
tudós tanszék nagy rektorátus által újból,
megint kérvényt adott be, kérte ő,
hogy én vizsgázhassam most. Ám miniszter újból
nem írta alá az engedélyezést.
De tanszék kérte a rektorátust, kiskaput most
találjon: úgy kérvényezzen, hogy ott,
magas miniszteri portán rábólintsanak mind.
Hatalmas rektorátus értem írt
egy ügyes kérvényt, mely most miniszter előtt van. Ott vár.
De összes ismerősöm úgy ijeszt!
Nagyon rémít engem!!! Azt mondják, végem. És én
ne reméljek többé. Bölcsészhallgató
sosem leszek. Búcsúzzak pályámtól el én már.

PÁL

**Bizony, semmit se lehet cselekedni már!
Miniszteri portán nem írják alá e kérvényt.
Ez így lesz! Meglátod te! Vége most
sok álmodnak. Pályád eltört. Mert nincs megoldás.
Emberfia rajtad már nem segít!
Se barátod! Sem szülőd!! Sem ismerősöd!!! Elmúlt
egyetem szép álma már számodra. És
szakodtól búcsúzz! Rajtad ember nem segít itt.**

RÓZSA

**Tudom. Ha emberileg már semmit és
bizony, semmit se lehet cselekedni, hát talán ég
csodát tesz. Nagy csodát. Vannak csodák.
Hiszen még múltkor is csoda történt. Télen épp. Én
siettem János elé. Hívott. Reám
nagyon várt. Fönn hegyekben vitt nehéz utam. Hát
ahogy megyek, megáll előttem épp
egy eb. Keresztben az úton. De hirtelen szép,
nagy eb szaladni kezd a völgy felé,
akol van ott, látom. Szürkés eb gyorsan egy szép,
fehér bárányt kap fel. Szalad tovább.
E percben már tudtam, hogy farkas volt. Vigyázó
csodaszárny, angyal mentett meg engem. Ő
megőrzött. Hogy ne faljon fel farkas. Csodát tett.**

PÁL

**Mikor Jánoshoz épp gyorsan sietsz,
egy ordas majdnem felfal téged. Jaj! Nagyon rossz
előjel! Még rosszabb: János miatt
kilöknek téged szép egyetemről. Mennyi sok rossz
előjel. Rosz ómen mind! Hull reád.**

RÓZSA

**Egész ősszel templomban szállt imám.
Hiszek. Remélek. Ég meghallgat. Érzem én most.
Könyörgésem felszáll. Miniszter ott,
magas portán a kérvényt jóvá hagyja. Jóvá.**

PÁL

Milyen nagy bajban vagy! Rossz ómen itt!
Előjelek! Balsors sújt téged, János így szór
sugárzást rád? Köd száll és elveszejt,
ha utána mész, mint nagy bogár után, büdös, csúf
ürülékbe lépsz! De mennyire hizlaló
e sok rossz hír számomra, tápláló akácméz,
magam fehér galambnak érzem így,
tragikus történések nagyon malmomra hajtják
vidám víz friss áráját, fürödni úgy
fogok majd a boldogságban, mint kiscucák. Víg
dalom röpül! Szalagként úszik itt!
Hiszen mikor rossz, csúf előjelek gonosz, rút,
feketés szarvukkal feltűnnek szép kapcsolat két
egén, ott válás lesz. Szerelem tovaszáll. Tudom, majd
szakít veled János. Röppen feléd
gyönyörű lelkem majd és szerelmem végtelen, szép
nagy örvényében lelsz te így hazát.
Szerelmem szép örvénye elnyel téged. Én most
ezért örvendek nagy bajodnak és
feketés előjeleknek! Májacskám ezek mind
nagyon hizlalják. Szép nap hullt reám!

RÓZSA

Gonosz beszéded megbocsátom én,
hiszen tudom, szerelem miatt teszed. Bizony, szép
szeretet minden bűnt elfedez. De Pál,
ne reménykedj! Mert szerelemmel nem foglak sosem, hát
sosem szeretni téged. Hidd el ezt!

PÁL

Kicsi kecske se megy vásárra, ha nem verés
ijeszti. Téged a sors üt. Ölembe hajít. Hajít majd.
Megyek, megünneplem ezt! Sok leány
reám vár. Hullnak ölembe ők! Nem, mint te! Nos, majd
nem így lesz! Míg rád várok, sok leány
nekem gyógyírként orvosolja szívem. És én
köztük is rád gondolok. Reád!

Pál el.

RÓZSA

Szeretem Jánost. De ha nem vagyok diák,
gyönyörű bölcsészkaron többé, János szerelmét
ezentúl elveszítem. Diplomám
bizony nagyon kell a jövőmhöz. Beszélte ő
nekem közös jövőnkéről. Baltaként
csapott le rám most a végzet. (*Letérdel.*) Jaj, Istenem! Fönn,
hatalmas mennyeiből hallgass meg! Úgy,
olyan nagyon kérlek, mint a halálraítelt!
Tegyéél csodát! Ember keze nem segít!
Tekintélyes professzoraim tehetetlenek. Hát
te lépj utamra! Jöjj! Gyere hát! Akár
betegnek a gyógyszer, hozd az írt, balzsamot, tégy
csodát, könyörgöm, ments meg, óvj, Atyám!!!
Csodát tégy! A miniszter kedvét gyúrd te át, őt
nagyon változtasd meg, fogjad kezét,
amit nem akar, tegye ő meg, írasd így alá azt,
melyet nagy rektorátus kért, melyért
könyörgöm hozzád, sorsom attól függ, csodát tégy!
Akár gyertyák fényének illatát,
te úgy fogadd most az imádságom! Szomorkás,
előtted meghajló és hódoló
virágos ágként térdeljen trónod körül most
kérésem. Szépen elfogadd! Ne nézd,
miért lett a baj? Azt szerelem sújtotta rám. És
Atyám, te vagy minden szeretet, parázs,
belül, lélekben szikrázó tűz, szenvedély és
meleg szeretet védelmezője, úr
vagy azon, kedves neked, hallgass meg most, nagyon rég
imádkozom, sok héten át, csodát
tegyél most az egyszer még életemben, írt hozzá!
Akár orvos, gyógyítsd lelkem, halál
leselkedik reá, végem, mint nagy sikoly, most
eléd úgy szálljon, íveljen föl itt
imám, magasba hozzád eltaláljon ő és
ahogy véres kiáltás, fájva, úgy
suhanjon, nagy sebesültként, hogy te ott kötözd őt
be. Segíts! Csodát tégy hát! Csodát. Csodát!

János jön.

JÁNOS

**Örömhírrrel jövök! Nagy engedély
született arról, hogy elmaradt vizsgád szabad most
letenned. Jóváhagyták! Mert egész,
tekintélyes hatalmú rektorátus és bölcs,
tudós tanszék kért. Rózsa mehet megint,
akár rég, vizsgáját rendezheti, most diák lett
egyetem falain belül megint, kopár,
falevéllhullásos ősz meghozta nekünk e jó hírt.
Ez óriási nagy csoda! Az előbb
telefon csörgött. Miniszteri portáról eredmény
határozottan jött. Bizony tanulj!
Levizsgázhatsz. Utolsó éves vagy te most így.**

RÓZSA

**Imáim, minthacsak köténybe, mind,
nagy ég felvette hát! Csodát tett. Nagy csodát! Szép
csodát! Különleges csodát! Csodát!
Sok ezer diák kihullt most. Én Isten felé és
egek királyi széke felé imám
üzenetként küldtem. Gyors segílyt kértem. Bizony, hát
segítséget kaptam! Csodát. Csodát.**

JÁNOS

**Sikerült! Ne vess!! Örvendek ennek én!
Madár nem örvendhet jobban tavasszal! Itt fütty
vidáman szól a légn már, akár
rigó éles hangját, hallod, ha szeretsz, belülről
nagyon rikkant a szívem, csattog ő
csalogányként. Édes Rózsám! Szép szerelmem! Úgy élj,
hogy én mindig lássam szemed csodás
sugarát! Csak akkor ízes a szalonna, míg ott
vagy evés közben kiránduláskor. És
igazán akkor szeretek síelni, mikor fehér hó
körül látom lényed. Színházban én
magam mellett szeretlek tudni. Filmet én úgy
akarok nagy kényelemben nézni, lány
legyen mellettem. Rózsa. Te. Így mesés
világunk folytatjuk. Szállunk együtt!
Aranypor hull itt ránk, ifjúságunk sok álmát
kehelyben őrzi fönn az ég, reánk
sugárzást szór, fényt, meg nem ismételhő szép**

szerelem hullat glória és egy szárny
utunk, akár virágos ágakkal, nagyon dús
fenyőlombbal díszíti, fénysugár
fölöttünk, hófehér szárny, őrzi ő szerelmünk.

RÓZSA

Te első vagy mindenki közt, te nyersz
karaté versenyben, legnagyobb pénzösszeget kapsz
tanulmányban szerzett jegyed miatt,
sok ezer diák közül tied mindig magas díj,
szeretlek téged, nem törődöm én
jelekkel! Érték vagy te nekem. Szerelem virágként
üdén, frissen nyílik sorsom fölött.

Ildikó jön.

ILDIKÓ (*János és Rózsa felé*)

Ne képzeljétek azt, hogy én talán
irigy vagyok szerelmeitekre, bár nyugodt, bús,
erős házasság fészkében kötél
köröttem, békés, őrzi otthonom, szabadság
zenéje álom már, de mégis én
irigységet nem ismerek. (*Rózsának mondja:*) Muszáj, barátnőm,
figyelmeztesselek téged. Szülők,
szerelmed apja, anyja múltkor itt e várost
csodálták. Gyermeükhöz jöttek ők.
Öreg szülők. János családja. Hát virágját
bemutatta - e? Rózsát? Téged? Én tudom, barátnőm,
hogy ő, János téged be nem mutatott nekik, hát
ha tényleg választotta vagy te most,
erős bordája, csontja, lelke mása, szívét
egyedül te élteted, János miért
nem akart bemutatni nekik? Gondolkozz, Rózsa! Legjobb
barátnőm, féltelek. Ne csalódj! Talán
idő múltával könny ne fakadjon álmodon! Higgy
nekem! Szavamra figyelmezz hát! Ezért
nagyon gondolkozz most! Valóban árnya vagy szép
sugár fényének, Jánosnak, keringsz,
akár bolygó körülötte, míg ő másfelé néz?

Ildikó el.

JÁNOS

Szüleim megnéztek téged. Láttak ők.
Te pont a templomból jöttél ki, mikor szegénykék
csodálták ott a tornyokat. Röpült
feléd tekintetük. Csak nem tudtad te ezt. Hát
utána azt mondták, festett hajú
ribanc vagy. Nem tetszettél ízlésüknek. Én így
eléjük nem vihettelek. Falunk
szemével néznek ők, feltűnő szőkeség, szép
jelenés vagy, mint egy filmsztár, úgy ragyogsz,
de ők máshoz szoktak, hajad selymén aranyfényt
szemük nem kedveli, túsarkú cipőd
nekik furcsán csillan, tündéreként lengsz, ijesztő
szerintük. Tyúkokat gondozni kell!
Emelni moslékos vedret! Malacka ólját
takarítani az udvarukon! Tündér olyant
nem akar csinálni, gondolják. Nem szokja meg hát
ilyen szépség, mint lényed kis falunk
gyönyörű munkáit, szívedben sohasem dalolnál
te vígan ott, így látják ők. De mind
nagyon lényegtelen dolog beszédük, úgy száll,
akár sápadt, erőtlen fénysugár.

RÓZSA

Nyilak szívemben most! Jaj! Fáj! Elért
hegyük, melyek szavaidból röppentek, hegyük szúr!

JÁNOS

Akármilyen lennél, számukra jó
te úgysem volnál, mert ők ott Anikót szeretnék.
Rögeszme ez náluk. Vidéki lány
rokonságát jól ismerik. Számukra más rossz!
Idegentől félnek. Kurva sok leány
szerintük. Rendes utódokat szeretne ős, vén
akarásuk, tiszta, erkölcsös világ
lebeg pilláikon, hát álmodnak jövőt ők.

RÓZSA

Anikóhoz menj te gyorsan! Én csupán
töretlen, árny nélkül szálló szerelmet és víg
csalogánykedvű hajnalt szeretek, te így
feketés árnyat hozol nekem mindig, sötét, csúf,
halált hozó éjjelt pakolsz elém,
követelmény lelkemnek sok csillanó sugárfény,
fehér, hószínű tisztaság, sötét,
ijesztő feltjaid vidd hát, éjjel palástját!
Szerelmem álmát angyal őrzi, szór
utat, melyet követ cipőm, tejút nyomán jár,
talán fönn az úrben, kék ég fölött,
de nem tudom fogadni szőrös árnyak éjét.

JÁNOS

Nekem nem kell Anikó! Sohasem! De más
sem! Én reád vágyom. Hazalátogatok. Megyek most
szülőfalumba. Ma este én. De őt,
Anikót nem látja majd szemem. Nem vágyom én rá!
Sohasem fogom keresni. Szerelmem itt
hagyom nálad, míg elmegyek, lelkem varázsát
te őrzöd itt, aztán szállunk együtt!
De nem! Te inkább most gere hát velem! Röpüljünk
együtt haza otthonomba, mely világ
nagyon kedves nekem. Te legyél ott a sugárfény!
Akár szent gyertyák lángja, égj te ott!
Falumban sétálunk. Gyönyörű táj! Szép! Nagy élmény.
Különleges lesz ott ketten nekünk.
Akarom most ezt, mint még semmit sohasem. Te jöjj! Hát
falumban lesz víg esténk, jössz te most!

RÓZSA

Fiús házhoz lábam nem visz! Te így
egyedül menj látogatni. Férfi háza tiltott
dolog számomra, a küszöböd kiált
felém, átlépnem szörnyűség, botrány, szabály és
nagy illetörvény tiltja ezt; mesés
faludba másként röppennék én! Vágyom is rá.
Szeretném látni azt a falut, mely így
köti lelked, melyről szájad annyi szépet és jót
regélt. Röpülnék hát, de fék erős,
kezem lefogja, megkötöz, vágyamra én most

kiáltok, álljon, várjon, nagy parancs
szalad szájból, mely forró akaráson oltás,
tüzét lehevíti, parancsolok reá!

JÁNOS

Nagyon szeretném, jöjj! Hatalmas és
erős nagy nyugtalanság vett erőt furán most
szerelmemen. Nem száll békés köd itt
előttem. Furcsa árnyak röppentek bizony túl
sok éket vágva össze - vissza itt.
Feketés, nagy nyugtalan felleg suhan felém így,
akár rossz sejtelem, kísért egy árny!

Elmennek.

2. szín

*Eliza házának hallja.
Pál bejön.*

PÁL

Megyek szép, friss lányokhoz! Hullnak ők
ölembe mind! Szeretnek engem! Mondja dalként
nagyon kedves szájuk! Flótás, bolond
hiszi ezt el! Mondják ők, de nem tudják, milyen más,
erős, nagy érzelem valódi, hős
szerelem! Libukák! Tollas vággyal hát énekelnék
szerelem dalát, de csak gágognak ők!
Valóban létezik nagy érzület, piros, friss
szerelem! Melyért dobog most szívem! Azt
elérni vágyom én, Rózsám hoz, ad varázsszert
szegény, kinyílt, sajtó szívemre majd,

e tündér, bölcsészhallgató, kiről egész hős
nagy álmom most gondolkozik. Talán
ezerjófű a lényében, körülötte lesz majd
örök fedél, az otthonom. Pecsét
e döntés most szívem gyökerén, feleségül őt én
bizony majd elveszem! Nagy taktikám,
akár kút mélyéről, aljáról ott, nagyon friss,
finom, forrásízű vizet merít.
Okos vagyok! És bölcs, ügyes vagyok! Tudom hát,
mikor kell legszebb őzre lecsapni. Így
enyém lesz ő! Bátor szarvasbika én leszek hát!
Kalandozok most egy kicsit, kering
leányokhoz kedvem! Kopott unalmat itt túrt,
nagyon senyvedt testem, lelkem. Le kell
e sok láncot rázzam. Béklyókat! Mind e lányzót
idézi itt minden, barnás hajú
Elizát. Unom már itt a fogságot, csavargó,
aranyos lényem nem bírja a láncot és
lakat súlyát itt! Persze, hogy megyek kicsit most
csavarogni, szórakozni szép meg új
leányokhoz, kik balzsamot szórnak. Kifáradt,
nagyon bús szívem sajgó, tág sebét
bekötik kedves nevetésükkel. Frissek! Vidám új
világ mellettük. Mint kirándulás!

Eliza bejön, Pál nem veszi észre.

PÁL

Megyek, megyek hát, víg világ! Világ,
ami szép! Vár rám! Kedves sok lány! Szeretnek ők majd
egész estig! Míg búcsút intek én!
Kalapom fejre újra felteszem! Köszön már,
örömmel elmegy töletek szegény,
okos Pál! Mondom én nekik ezt, míg nagyon hív
szemükben fénysugár, jöjj vissza hát!
Gyere, Pál mindig hozzánk! Mondják a lányok, így víg,
nagyon könnyű szél leng sorsom fölött.
Megyek hát! Most megyek! Lányokhoz én! Megyek már!

ELIZA

Hova mész, kedves? Rosszat hallott talán

előbb fülem? Lányokhoz mész?! Oda hív utad? Hopp!
Igaz tényleg hát ez? Pál, mondd! Felelj!
Zilált lelkem, jaj, most kiált! Jaj, mérges így itt
akarásom. Szívem. Vágyam. Mondd, mi száll
lakásunk fényében? Otthont mi mérgez itt? Mondd!
Nekem te eláruld! Sok nyílhegy süvít
lakásom békéjén, sejtet, jósol, nagyon rossz,
furán beszökellő hírt hoz hát elénk.

PÁL

Nagyon sok felgyűlt dolgom mind kiált
utánam, hát megyek, követem parancsszavát. Bús,
gyönyörű szívem dalát. Megyek, reám
nagyon sok munka vár! Sok felgyűlt dolgok otthont
terítnek most elém, hívnak, reám
olyan vággyal várnak, mint újszülött dadáját.
Megyek hát én! Megyek! Sok dolgom én
serényen elrendezgetem. Vidám legényként
jövök majd vissza, kertészként! Locsolt
üde, friss virágokat nagy munkakedvem, ezt így
fogom dalolni füledbe, mikor megint
e hajlékban leszek. Engedj hát! Menjek én most!
Dologra! Sok munkára fel! Zenél
serény szép induló! Munkás, gyors induló hát!
Örül szívem! Munkára fel tehát!

ELIZA

Ne menj! Nem engedlek! Ne menj! Ne menj!
Szavadnak én most nem hiszek! Maradj! Maradj itt
velem! Ezt kívánom én, ezt, csak ezt!

PÁL

Jaj, én itt fulladok most, fullad így
szerény testem, lelkem, képzelt bolhák is itt úgy
akarnak menni, táncot járnak ők
fehér bőröm, bundám alatt! Gatyámba bújt víg,
ügyes bolhácskák tánca hív! Parancs
röpül, bolhák királya jogarral hív. Vigyázz! Csíp!
Fenyeget! És megfenyít, ha nem lesz úgy,
ahogy most kívánják kedves bolháim itt mind!
Megyek hát! Táncot jární, munka hív!

ELIZA

Ha most elmész, nagy baj lesz, nagy baj itt!

PÁL

**Jöhet hátamra divatnak nagy baj! Így
ni, számárfület mutatok bajok kedvére én most!
Nagyon nagy baj sok agybaj! Mert amíg
te engem visszatartani vágysz, azt gondolom hát
nagy agybaj kínozt téged, az baj itt!**

ELIZA

**Ne menj! Ne menj! Utolsó szó feléd
ez: itt maradj!!! Számodra utolsó mondatom most
ez: itt maradj!!! Érzem, többé ilyent
sohasem fog mondani szájam. Nem leszel virág így
nekem, mert az utunk elvált tehát!**

PÁL

**Megyek! Megyek! Virág helyett virág
terem. Megyek! Megyek! Virág helyett virág, más
terem! Megyek! Megyek! Visz lábam és
nehéz sorsom más helyre visz. Visz a hős, erős sors.
Piros vérem hajt, jó dalt hoz, zenél
fülemben, vérem meg nem csal. Hív! Visz! Világ szép!!
Valamennyi virág szép!!! Sok szép, friss virág!!!!**

Pál el.

ELIZA (*Pál után fordulva*)

**Fehér angyalszárny őrizzen! Nagy és
erős telepátia lebben, rossz sejtelmet ígér
fura jóslata, rossz történik így, felém
nagyon suttogja ezt most minden itt. Ezért hát
neked kívánom én, angyal reád
vigyázzon! Megóvjon téged veszély alatt most.**

Letérdel.

Uram! Hatalmas Istenem! Feléd
emelkedjen, szálljon kérés, imám, akár nyíl,
hasítva a lég birodalmát, gyorsan ő
eléd íveljen, fel, nagy kék égbolton át úgy
röpüljön, szelje az úr rétegét,
föl égi trónusodhoz eltaláljon, ott vért
mutasson, csillantson: nézd, fáj, sebét
panaszolja itt bánat most, mert Pál hűtlen, erről
regél minden fülembé. Ha ő leány
nevetése mellett van most, ott fürdik nagy és víg
titokban, rejtelembe, akkor add,
hogy ő kiherélt legyen! Csúf impotens ezentúl!
Könyörgöm! Szálló átkom teljesítsd!!!
Nagyon nagy az én fájdalmam. Becsapott bizony Pál.
Szerelmet játszott, hízelgett galád
szava. Nézd, bánat mar! Bezzeg rég ölében úgy vitt,
hozott haza messzi tanyáról engem ő,
tavaly sok szép kilométeren keresztül és vitt,
nagyon könnyen cipelt, kirándulás
gyönyörű élménye ez, mint egy gyereket, cipelt hát,
erős volt, esküdött, szeret, halál
után is mindig együtt leszünk, hittük, vagyis rút
szavakkal megcsalt. Hittem. Kétely itt
lebeg, lobog most, imbolyog, szeret vajon Pál?
Talán mégis? Engem? Ha most leány,
idegen nő mellett víg, add, Istenem!!! Hogy ő majd
nyomorék legyen! Kiheréltté váljon! És
örökre impotens legyen!!! Bűnére sújts hát!
Uram! Hallgass meg! Ostorod mutasd!
Legyen herélt! Add hát! Legyen csúf impotens lény!

Eliza el.

3. szín

*Erdő szélén patakpart.
János jön.*

JÁNOS

Sohasem gondoltam még Rózsára így!
Olyan hatalmas vágy lobog bennem! Se tűz! Láng!
Erősebb nem lehet! Szikrázik itt
valamennyi parázs lelkem mélyén! Máglyát rak! Ivként
fölköttem tűzbe borít engem! Szökell!
Elégék!!! Azt hiszem. Hatalmas nyugtalanság
lobog bennem. Pattog furán e láng!

Anikó jön táskával.

ANIKÓ

Szia, János! Rég nem láttalak! Falunk
gyönyörű vidéke most elém hozott, e friss víz,
patakcsobogás azt súgja, hogy te itt!
Igaz? Vagy csak káprázat játszik most velem? Hát
te tényleg itt vagy, János?! Szólj! Talán
ha hangod hallom, elhiszem. Felelj, valóság
ez? Álom? Mely száll? Tűnik? Nem lesz itt?

JÁNOS

Anikó! Kedves leány! Gyermekkor és
varázs száll most előttem, ahogy látlak. Te sétálsz
patakunk partján? Rég játszottunk mi itt.
Gyermek voltál. Felőtt lettél. Lám! Több idom! Telt!!!
Erősen érett nőalak! Te más
vagy, mint leányka korodban! Dús kebled feszül! Már
szemem káprázik. Nimfa vagy te itt!
Gyönyörű természet karjain. Ringsz. Zöld szemed, mint
furán égő, bűvös csodatűz. Felém
hajad lebben, hosszú, kígyó - fürtök. Leányból
talán legszebb nő lett! Csodállak én!!!

ANIKÓ

Ide szoktam járni, patak partjára. Itt
szeretek szalonnát sütni. Ize más e fák, lomb
terebélyes árnyékában. Éden és
nyugodt csend hív. Beborít természet karja, erdő

dalol fülembé. Jöjj! Együnk, együnk!
Sütünk finom szalonnát. Csurran zsírja. Hagymát
karikázok majd rá. Még császár is ezt
bizony megkívná! Hidd el! Csak itt ilyen jó
falatozni! Sehol máshol! Szülőfalunk
ölelő völgyében, nagy hegyek közt illatos füst
felénk száll mindjárt, zsír csurran. Sütünk.

*Táskáját a fűre teszi, fák alól
gallyakat gyűjt, tüzet rak,
János nyársat hegyez.*

JÁNOS

Valóban. Jól mondod! Nagy a világ!
Sok emberfaj mindenhol. Sok ház, tájak. És itt
gyönyörű mégis. Csak itt!!! Minket köszönt,
körülvesz és karol, nagyon szorít, ölel hát,
erősen hív minden most itt! Falunk!
Örök pecsét szívem tábláján! És leányzó,
Anikó, kedves vagy. Mert földünk adott.
E táj dajkált téged. Árnyéka ringatott és
dalolt neked. Nekem. Közös falunk
csodáir szívünkön. Fénylik. Itt e lomb nekünk sűg,
fülünkbe suttog, árnyék, zöld fenyő,
csodaszép erdő! Miénk! Jó itt!! Mesés!!!

*Anikó a táskájából kivesz egy
fatányért, terítőt (ezt a fűre
teríti), szalonna- és kenyérszele-
teket, hagymát, a fatányérra rakja,
hagymát karikáz a kenyérre, János
nyársra húzza a szalonnaszleteket,
sütik ketten.*

ANIKÓ

Közelséged meg a táj itt csodás!

Mese ez valóban. Szinte nem lehet valóság.
Talán álmok mégis leszálnak így,
akár most és ringatnak, ringatnak. Sütünk hát
együtt, mint a mesében, álom itt!

JÁNOS

Szülfőfalum veled most meglepett!
Ilyen furán felvillanó varázs!!! Ajándék!
Milyen kedves kis tartomány. Elém
különös nimfát küldött. Természet ringat itt, zöld,
terebélyes lombok árnya, illat és
erős étvágy száll. Izletes zsír csurran, így víg,
lakomás a világ! Nagy az étvágy. Ilyent
sohasem láttam még! Ekkora éhséget. Finom mind
e teríték itt! Ügyes vagy! Együnk! Együnk!!

Esznek.

JÁNOS

Kiéhezett farkas sem enne így.
Ilyen finomat sohasem láttam. Mint itt, tűzön sült
szalonna! Hagyma milyen finom! Mesés!

ANIKÓ

E zöld lomb kínál rendkívül csodát.
Patakcsobogás zenél nekünk, hidd el, nevet, víg
nagyon sok árny! Kacag! Minden vidám.

JÁNOS

Meg aztán szép lányt ringat itt sok árny!
Bizony, nimfákra szükség van!!! Tünemények ők, ág
utánuk néz, zöld lomb, rejtelmes és
nagyon nagy, sok titok nimfák körül. Mesés itt!!!

*Anikó táskájából
butykost vesz elő,*

Jánosnak adja.

ANIKÓ

Igyál! Fűvekből készítettem én.
Varázs ez! Kóstold meg!! Gyönyörút fogsz látni így most!!!

*János iszik. Majd
Anikónak adja
a butykost.*

ANIKÓ

Szemedre száll langy álmodás. Parázs,
akár bor, mely bűvös, megéget majd, te égsz, tűz
lobog, hát érzed? Hogy bódít! Italt,
ilyent csak én tudok készíteni. Titkot és bájít
hoz. Engem is, téged is bájol ő!

*Anikó iszik, Jánosnak adja
a butykost, János iszik.*

ANIKÓ

Akárha lélek lakna ebben, ő
nagyon bűvöl minket! Vidékünk sok fűvéből
szeretettel készítettem bájítalt.
Hiszen te mondtad, nimfa vagyok, tüzes nedűt, ízt
szeret szám. Érzed - e? Szádnak főztöm itt
vajon kedves? Tündérek kútja ez! Varázs száll!

JÁNOS

Előttem zsongás. Még sohasem dalolt
ilyen szépen fülemben itt a lomb, ezüst, friss
patakcsobogás elzsongít, lány felém
hajít sok boldog percet! Látomás! Valóság

ez itt? Hihetetlen! Boldogság suhint!
Boszorkányom!!! Anikó. Pillangó. Bűvöl ő. Zöld
szemének fénysugarát nézem. Parázs
erősen ég most szívemben. Kígyó se bénít
hatalmasabb erővel, mint e lány!
Nagyon megbűvölt engem most Anikó! Csodás így!

Anikó felkel.

ANIKÓ

Gyere! Sétáljunk az erdőben! Reánk
hajol minden lomb ott. Árny. Bűvó fészek árnyként
ölel minket. Sok indaként körénk
tekerednek szép árnyak, hívnak hűsölni, jöjj hát!

János felkel.

JÁNOS

Egészen más világban érzem én
magam! Szirének hangjaként hallom szavad most,
lehetetlen, hogy ne kövessem hangod én.

Elmennek

4. szín

*Eliza házának a hallja.
Ildikó, Eliza jön.*

ILDIKÓ

Barátnőm! Rossz hírt mondok. Nagy baj ért
valakit. Pált. Balsors sújtott rá. Képzeld! Mikor rút,
sötét lelkek, kísértet jár fehér
lepelben éjfélkor pont, megfogták sokan Pált,
erős ifjak, nagyon verték, ütést
ütésre mértek rá, aztán otthagya őt mind
futottak, Pált kórházba vitte majd
nagyon rendes járókelő, ki rátalált ott,
egy elhagyott, szűk utcában, saját
piros vérében elterülve feküdt szegény Pál,
nemes szívű, mentő sebészek őt
kezelésbe vették, varrták, műtötték, de hát ő
eunuch maradt mégis. Tizenkilenc
felé szakadt heréjét nem tudták sehogy már
kezelni, orvosolni. Úgy maradt
szegény. Eunuch lesz teljes életében. Így hát
gyereket se tud már nemzeni Pál. Miért
ütötte őt több ifjú? Úgy? Azért bizony, mert
barátjuk nője tetszett Pálnak épp.
E lány az egyiknek szép mátkája volt,
reákacsingatott ő Pálra, hős
jegyesének sok barátja ezt nem tűrte és így
szegény Pál szenvedett. Bizony, leány
miatt történt. Tilosra nézett Pál, mikor pont
szeretőjétől jött nagy csendben feléd,
unalmas úton szomjas lett, ezért sörért még
betért egy bárba, ott lett baj: leány
került elé, ki máshoz tartozott, kacér volt,
szerencsétlen Pál járt pórul. Tehát,
amíg te itthon vártad őt, egyik leány szép
ölétől máris máshoz ment. Ledér.
Elizácska, én figyelmeztettelek! Pazarság,
e sok gazdagság itt veszted. Lesújt
reád! Vagyonod kelepce neked. Horog. Neked. Míg
azon te fönnakadsz. E ház ragacs.
Ide vonzza a rászállókat. És te szerelmet álmodsz.
Te Istentől bölcsességet, nagy észet
akarjál kérni, hogy jobban láss! Bölcs legyél hát!

Ildikó el.

ELIZA

Hatalmas az ég! Hatalmas Úr! Kiált
felé szájam, meghallja. Megcselekszi azt, még
iszonyú szörnyűt is, mely büntet. Lesújt.
Imám felhallatszot az égbe, minthacsak kék
köténybe tettem volna le. Kértem és
beteljesedett. Átok sorsként él! Pál fölött most.
Talán félelmem nő, rettenve áll
csodálkozó lényem, mert mégsem hittem én. Hát
ilyen hatalmas erő fölöttem itt,
kihez most szólok, szóltam akkor: átok ívelt,
bizony mind feljebb szállt, lecsapott, akár
sebes villám. Hatalmas, rettenetes nagy Úr fönt!
Picit félek tőled, kezéd felém
lehajolt, tett, nagy tettet, gyorsan, rettent ez itt most.

Eliza el.

5. szín

*Park. Rózsa jön.
Egy papírlap a kezében.*

RÓZSA

Levelét nézem. Százszor böngésztem én.
Sorait már. Fáj a szívem. Azt közölte ő most,
hogy ott Anikótól megszédült. Betűk
előttem. Szó szerint az áll itt: " egy kicsit hát
bizony, megszédültem." Leírta ezt.
Levélben küldte e hírt nekem János. Koporsóm
mutatja meg most a lég és sötét
bakacsinnal fedve minden mellettem. Temet hát
halottat lelkem. Vége. Már. Vidám
szerelemnek. Elmúlt. Gyászlepel beföd. Bizony már,
akár madár, elszállt az ének és
dal és hajnalt hozó vígság. Mint a szivárvány,
titokrejtő égről, eltűnt. De szép
szivárvány viszatér, esőillatra ő ott
ragyog, friss szél újból elhozza őt.
Szerelmem nem hozhatja vissza semmi sem már.

Akárha törvény teljesedne most.
Kiszabta sorsom fönn egy kéz örökre, hát így
legyen. Lehajtom most fejem. Betűk
előttem. Vállalom sorsom. Mely életem. Bús
keresztem kell vigyem, rendelve így
van. Így akarták. Döntötték. Odafönn. Megyek hát
előre majd. Búcsúzom most. Csodás
szerelemtől, mely magamra hagyott, hogy árvaként én
tekintgessek szét nagy, szomorú, sötét
halottat gyászoló bánattal. Fáj nagyon most.

Elteszi a levelet a zsebébe

De látom én a szerelmet mindig. Úgy,
ahogy végig szemléltem, benne fürödtem én. Úgy
lebeg körülöttem, mint amilyenek én
valóban elképzelttem. És elképzelem most
is őt. Fehér. És tiszta, hópihék
zenéjét hozza el, csillagszemű piheként
előttem száll, beföd mindent, fehér
havas lesz a táj, szép. Ünnepe száll. Bent szobák mély
varázsában melegség, gyertyaként
bizony világít, ég a boldogság. Öröm leng.
Ahol békét hullajt a csönd. Szobák
meleg fényét ringatja a téli táj. Fehér és
havas világ. Gyönyörű. Akárha szép
cserépből épített kandalló, gondolat bölcs
szobáiban, úgy fénylik, lángol és
tüzesen süt, izzik a szeretet. Sok szikraként száll,
lebeg felém, ring a szerelem. Fehér,
havas, tisztán ragyogó tájban farakás. Meleg láng.
Világít. Forró kandalló. Nagy és
különleges, mert ünnepet hoz. Ez csak így és
bizony csak így szép. Hópihék fehér
világában szép a láng, lélekben belül, fönn,
magasan szálló sok gondolat között,
akár hatalmas hegy nagy csúcsain. Koszos szenny
nem ér el a csúcsokhoz ott. Gyopár
virít. Lélekben forró kandalló. Parázs és
nagyon sok láng. De ez a szerelem felém
ragyog most még, emlékeimmé vált. Hiszen míg
szerelemben éltem Jánossal, gyopár
virított, hó ragyogott, magas hegyi táj fehér volt.
Tüzes kandallóban láng pattogott.

Világít mindez a sok álmom, mely pecsét, zár,
örök pecsét lett szívemen. Csupán
szerelemről szóló álmom él már, azt viszem hát
tovább magammal, emlék itt suhint.
Varázs valóban. Látomás. De benne víg és
dalos kedvű voltam én, míg csodás
valóságként élt, hát tudom, hogy hópihék szép
fehér világában lehet mesés
szerelmet kapni, földöntúli percek, hát
örökre szálljon, ringjon hópihék
fehér szárnyán előttem szép szerelmem, ez már
csak álmkép, de tisztán száll. Gyopár
nevet felém, míg bánatom lehajlik itt. Láng
nagyon ragyog, szomorú dalt, énekét
fülembé súgja, bánatom ringatja és ég.

János jön.

JÁNOS

Virágom! Rózsa! Nagy, szörnyű erő
személyed itt. Életem fölött hát.

*Ölbe kapja Rózsát,
megforgatja.*

RÓZSA

Tegyél le! Azt írtad nekem, hogy ott,
szülőfaludban megszédített téged egy szép
tünemény. Anikó. Engedj hát! Hagyj!! Tegyé
le gyorsan!!! Mert megszórlak: kés a zsebemben, én ezt
falatozni vettem. Üzletből előbb
bizony. Szalonnát vágni uzsonnakor. De most épp
beléd szalad mindjárt!! Ha engem itt
le nem teszel gyorsan!! Szerelmem más utat vés
nagy eszméim között. Tisztát. Fehér
világot. Hol hűség oszlopként áll. Erős, szép.

János leteszi Rózsát.

JÁNOS

Virágom! Életem! Miket beszélsz?!
Anikó csak árny. Szülőfalum leánya. Honlány.
Legyen kettőnk kedves honlánya ő!
Olyan nekem, mint a patakunk csobogása ott. Friss,
zubogó forrás. Falevél, lomb, árny, falunk
körül kanyargó ösvény. Hegy. Völgyben lakóház.
Olyan lány ő! E kedves dolgok és
vidék, táj része. Azoknak tartozéka ő. Szép,
nagyon vonzó kellék. Díszlet. Vidék
sok emlékéről egy kis gondolat. Parány. Ő
olyan, mint egy tárgy. A tető. Cserép.
Faragott kapu. Épp ezért legyen nekünk egy emlék.
Legyen miénk. Mint a falumat, szeresd!
Neked meséltem, elmondtam: kicsit bizony hát
e lány megszédített. Neked beszél
csacsogó szájam. Regél ilyent. Erről. Neked pont.
Kinek mondhatnám? Másnak én? E szép,
különös kalandom mind? Neked pont!! Minden élményt
veled megosztok! Mert mi ketten itt
együvé és összetartozunk. Élményeim hát
egész élet folyamán megosztom én
veled. Mert csak téged szeret szívem. Melyik más
leánynak mondjam meg? Hogy jártam ott?
Falumban? Otthon? Csak neked!! Szerelmem! Én így
fogok cselekedni mindig: igaz regét
beszél szám. Én őszinte leszek hozzád. Te hozzám
erősen tartozol: nem rejtek én
ezért titkot. Nyíltan beszélek. Bűvölő árny,
nagyon kevés értékű, honleány
Anikó. Megszédített ugyan. De az mit ér? Már
csak egy múló köd. Fergeteg. Porát
is elfödi a szél. Még hamu sem marad. Csak egy perc.
Fura bűvölet volt. Szinte. Mámor. Úgy
röpül, nyoma sincs! Pár pillanatig tartott. Varázs volt.
De te végleges vagy! Életemen. Pecsét!
Belül, lelkem mélyén választottam. Tudod, rég.
Te vagy, kit szívem meg nem un. Te zár
vagy így! Sorsom fölött. Eldöntetett. De inkább
te érts meg engem!! Védj! Ezért ne vess
te is élményem kalandján!! Szórakozz együtt itt
velem! Kacagjuk ketten hát e lányt!
Anikót! Kedves, bohó emkék nekem. Neked. Míg
miénk ő, róla beszél szájunk. Ne vess!

Rózsa

Szavad szép. Őszintén csengő. Te hős
vagy: igaz szó hagyja el szád. Mindig. Én hiszek most
neked. Szavad meggyőz. Szemed. Ragyogsz.
Tekinteted tisztán fénylik. Te ékeőbb fény
vagy előttem, mint féltékenység furán
felívelő nagy lángja, mely beborít. Föle szállsz
te így és hódítasz szívem falán.

JÁNOS

Bizonyítom is hűségem. A valót.
E kapcsot, mely hozzád köt: megkérlek tehát most.
Feleségül kérlek. Csak kezéd felé
akar hajolni lelkem. Nem kell más!!! Ezért hát
beszéljük meg most, hogy mi mindig és
amíg áll a világ, együtt leszünk. Lakásunk,
akár oltári szentség. Otthonunk.
Együtt megyünk az élet tengerén. Evez, száll
hajónk viharok vad, sok taraján, együtt
röpülünk mindig mi életünkön végig, úszunk
folyók nagy medreiben. Harcban. De szép,
nagy és békés, csendes partok felé is. Ott jó
vagy épp rossz dolgokat ketten tekint
szemünk. Együtt döntünk mindig. Vígak leszünk hát!

RÓZSA

Egész életkaput kinyitottak itt
fura kis manók. Előttem most. Belépek én. Mert
aranyból van. Kilincse ragyog. Felém
sok és nagy záporhullás érkezett. Akár szép,
erős, gyémántfény. Elborít. Eső
ez. Úgy hoztad nekem, mint óriás ajándék
kazettáját. Kibontom. Hát egész
világ borul ki abból. Nagy világ. Kiszáll és
tenyeremben fénylik. Ékes. Dús jövő.
Köszönöm. Fogadom. Szerelmem. Mert szívem tied hát.

JÁNOS

Szüleidnek is szólj!! Esküszünk mi már!!!
Karácsony és újév között az otthonod hát
legyen nagy tervek háza. Megyek! Hogy én
szüleid lássam. Lakásotokban termek. És én
bizony tőlük megkérlek. Illem ezt,
ilyen törvényt parancsol. Így illik. Te készülj!
Nagy esküvőnkre készülj!!! Változás
lesz életedben. Leelkedben. Szokd meg te fény és
örök biztonság kulcsát. Kis lakunk,
akár édenkert. Úgy ragyog. Majd. Földi mennyként.

Elmennek.

HARMADIK FELVONÁS

1. szín

Anikó szobája.

Anikó bejön.

ANIKÓ

Karácsonyt boldogan fogadtam én.
Kicsi kis szív dobban szívem alatt. Terhes vagyok. Hús
patakpart, sok fa lombja ölelte át
nagy, erős titkom még az ősszel, mikor gyerek lett,
mikor Jánossal hús ágak között
barangoltunk erdő mélyén, tisztás ölén ott.
Sok ösvény ágazott előttem ott,
az egyik sorsom mutatta, arra hát letértünk,
fenyőágak, lombok rejtelve mind
betakart, titkot hozott, szerelmet. És gyümölcs, jó,
nagyon kitűnő faj, oltott, fogant,
hamar méhembem megtermett. Ma éjjel én bölcs
jelenést láttam. Mert azt álmodtam én,
hogy esküvőm lesz Jánossal. Havas, nagyon szent
Karácsony harmadnapján láttam én
e boldog álmot, dédnagyanyám jelent meg és ő
beszélt velem, jósolta: esküvőm
lesz. És hamar. Pár nap múltával. Amit családunk
idős, megboldogult nőtagja mond,

igazán beteljesedik. Én elhittem szavát. Így
nagyon boldog vagyok. Nagy ünnep itt.
Legeslegszebb Karácsonyt hozta felém idén most
e tél. Gyermekáldás szállt rám. Vidám,
derős percek lengnek szép hópihék fehér és
gyönyörű szárnyán, dal leng, minden zenél.
Fehér menyegzőről ének zeng. Szél dalol most!

István jön.

ANIKÓ

Forog Földünk a Nap körül. Te tudd,
hogy életünkben minden forgandó. Szerencsék
tehát forgandóak. Megfordul így,
pörög sok kocka. Visszájára fordul és más,
fonák színt láttat sok hadihelyzet. Így
öröknek tűnt tények változnak. Szállnak ők. Jó,
öreg Földünk forog, forog. Megy így
előre a szép világ. Halad. Nagy változás száll
felénk mindig. Évszak jön, megy. Tavaszt
hoz a március, forró nyarat szép június, őszt
hoz elénk szeptember és hideg, fehér
telet december. Kedvünk is pont így forog, száll.
Akár az évszak. És életszakaszt
is újból más életszakasz vált. Mely töröl múlt
varázsából. És újabb szín, varázs,
de más száll már. Így elégedünk földi lényként.
Titokrejtő Szentírásban betűk
mutatják, hogy hét bő esztendő múlva hét szűk,
nagyon szegény esztendő jön. Te tudd,
hogy örökké semmi sem tart. Nagy birodalmak eltűnt
ragyogása nevet ránk. Hol van szép Bizánc
csodás fényárja? És a többié? Bizony, hős
birodalmak uralma eltűnt. Elveszett,
lenyelte a történelmi korok pincéje. Múlt lett.
Minden múlttá válik. Mi változunk.
Fogadd, István, a gyűrűt. Adjam vissza én most!

*Lehúzza ujjáról a gyűrűt
és Istvánnak adja.*

Nagyon szépen tedd el! Békét suhint
felénk lég. Menj! Béke kísérjen! Szavam most
feléd búcsút int. Elvál így utunk.

*István elteszi a gyűrűt
a zsebébe.*

ISTVÁN

Szabadság! Nagy szabadság! Mely talán
szerelemtől is hatalmasabb. Gyönyörű szabadság
lesz ezentúl részem! Minden kár haszont
hoz! Így mondják. Hát meg kell látni a veszteség bő
hozamát. E szakítás nagy diadalt hozott,
felém röpitett egy fényes koszorút, babérként.
Felírva rá: szabadság. Érzem: új,
nagy érzélem pezsdíti vérem. Szent szabadság
honol lelkemben. Hát szabad madár
vagyok. Szarvas! Jaj! Szarvasok szökellnek így hát.
Bizony, szarvas - szabadságot hozott
nekem döntésed. Ó, szabadság! Életük mind
feláldozták érted! Mártírhálát
serényen vállaltak, kiknek vágyuk feléd szállt.
Igazán látták ők értéked. Halált
is érdemes vállalni érted. Szent szabadság!!!
Halandó ember vérét semmiért
oda nem tudná kínálni, csak ha te ott lobogsz, szállsz
felé szív álmain. Megkaplak én
azonnal most, ingyen. Még áldozatot se kell így
mutassak érted. Enyém vagy! Szent, csodás
szabadság! Hát Anikó, köszönöm. Újból legénnyé
varázsoltál engem. Fogság kötött.
Fogoly, rab voltam. Mert menyegzőről beszélt szád
velem sokszor. Nekem pedig halált
hoz a házasság. Mindenkinek. Mert vége víg, szép
szabadságnak. Fészek köt úgy. De így
repülök megint. Locsolni megyek majd én leányzók
lakába húsvétkor, pajzán dal int
felém, pajzánkodom, szabad vagyok! Szabad hát
kötekedjek a leányokkal megint!
Királyi szarvasok szabadságát viszem most.

Elmennek.

2. szín

*Egyetem bennlakásának a hallja.
János, Rózsa jön.*

RÓZSA

Megyünk haza hozzám, ősz apám, anyám
nagyon vár. Minden ott feléd nevet, neked szép,
nagy ünnepet terít. Lelkem harang,
vidám új évről álmodik, kondul, talán víg.

JÁNOS

Virágom! Szépen ülj le most! Nyugodt
legyél! Ide ülj le a támlás székbe! En is itt most
leülök melléd. Kérlek, nyugodt legyél!

Leülnek mindketten.

JÁNOS

Lakodba nem megyünk mi most együtt.
Lehetetlen ez. Más szél fúj már. A kocka el lett
dobódva. El lett vetve. Vége így
jövők tervének. Mert Anikó terhes. Nem is jött
elém, nem ő közölte velem. Szülők
fogadtak ezzel most, mikor hazamentem. Ott hír
suhintott a légben. Karácsony ott
szomorú szemmel nézett. Rád gondoltam. De más lány
körüli gyulladtak csillagok. Talán
te emlékszel még: mondtam én neked, hogy egy perc
bizony megszedített. Ősszel. Leány
teherbe akkor esett tőlem. Őt elveszem hát.
Anikót. Csecsemője őrző angyalát
ne lássam álmomban sosem hát! Védtelen csöpp
gyerek szárnyas, nagy angyalát. Felém
nagyon hánytorgatóan nézne. És fenyítés,
egekből jött súlyos, nagy büntetés
telepedne sorsom útján, fattyú néma átkát
kiálná a sötét éj. Fájna ág
leszakadt, magárahagyottságának sorsa így. Én
feleségül kértem őt. Anikót. De más
szeret szívem, halálomig. Téged, tudod. Gyász
röpül most itt, mint vészmadár. Suhint
felém szárnyával bús jövőt. De férfiként kell
viselkedjem. Kötelesség most parancs.
Családfámon fattyút nem hagyhatok! Nevem csúf,
sötét foltot nem tűr!!! Mert folt kiált.

Ezerszer néma szája éji álmok ágyán,
akár sátor, betakar. Búsan. Kiált.
Nagyon fáj ez. Fattyú csúf sorsa ne nézzen!!! Én őt
ne lássam: árva gyerek felém tekint.
Utánam néz. Kiált! Jaj! Visszhangzik ez!!! Itt már
e percben is fülemben. Gyorsan őt,
Anikót feleségül elveszem. De csöpp
gyerek fattyú - sorsát ne lássam én!

János felkel

Bizony, nagy kocka el van vetve hát.

*Elindul a kijárat felé,
de onnan visszafordul,
Rózsa felé mondja*

Betakarja minden vérző nagy sebünk,
keserves bánatunk az idő. Az idő. Beföd majd.
Te tudd! Jó orvosság az idő. Idő.

János el. Rózsa feláll.

RÓZSA

Előttem e város, látom főterét,
sok utcáját, parkját, minden zegét - zugát és
jaj! Ez fáj! Fáj nagyon. Sok tornya mind
előttem most, akárha a fellegváron állnék,
valamennyi épület, szobor felém
tekint. Jaj! Úgy fáj! Könyvtár, színház. Jaj, nagyon fáj!
Valamennyi hely, hol én Jánossal ott
együtt voltam. Kísért. Várt. Engem ölelt. Felém jött,
magas fellegvár lépcsőin jövőt
nekem megígért. Ott szeretett. Jaj! Szép helyek mind,
megannyi utca, lépcső, fájnak! És
elém hozzák a múltat mind, sétáltam és őt
szerettem. Jaj, fáj ez nagyon. Csaló
e város, megcsalt. Megcsalt itt az a sok hely, emlék
nagyon fáj! Minden utca mérget és
hazugságot szór most felém. Lépcsők, utak, még
magas fellegvár is megcsalt. Csaló.
Ölelt, kísért János, sétáltunk, színdarab szállt
előttünk a színházban, ez jaj, úgy,
olyan nagyon fáj! Angyalok nem szórtak ott ránk

aranyport! Máshol sem, mert sírtak ők
fölöttünk, tudták, hogy mi lesz? Minden hazugság,
csupán ámítás volt és délibáb.

E város fényárjában három teljes év úgy
röpült Jánossal, mint álom. Csaló,
vak álmódás. Jaj! Délibáb. A fény sötét éjt
hozott, pincébe dobott. Örökre már!

János, Anikó jön.

JÁNOS (*Rózsa felé*)

Mi most, én és Anikó gyorsan megyünk
egy estély ünnepi fényét látni. Fürödni ott víg,
vidám légsben, vendégsereg közé.
De párom hosszú fürtjei nem jól hullnak. Így rossz.
Frizurája nem jó. Rózsa! Te szép, csodás
vagy! Akár egy filmsztár!!! Páromon segíts te most! Ezt
nagyon kérem tőled! Hamar! Haján
igazíts! Te ártem tedd meg!! Rózsa! Most segíts hát!

RÓZSA (*félre*)

Ide hozta hozzám! Hogy lássam! Miért?
Jaj, ezt megtette! Jaj! Nem tudja, hogy nekem fáj
nagyon, ha látom őt, Anikót. Haját
igazítsam én kezemmel?! Jaj! Ez kénköves tűz,
gyehenna nekem! Pokol! Kínzás ez így!

ANIKÓ (*Rózsa felé*)

Szerencsecsillagok feljönnek és
lemennek. Mint a hajnal, olyan, mikor jön és mint
sötétség alkony után, olyan, ha víg,
ragyogó szerencsecsillag távozik. Nekem most
nagyon feljött e szerencsecsillag és
fölöttem fényt szór, ott világít és ragyog, míg
neked lement e szerencsecsillag és
sötét éjt, gyaszt hozott. A sorskerék forog hát.

RÓZSA (*Anikó felé*)

Ha kontyba feltűzöm hajad, jobb úgy!

*Rózsa Anikó haját kezdi
kontyba tűzni*

Jaj, a szívem megszakad! Úgy érzem én!
Véres seb bennem. Penge hasít. Kés! Tör! Nagyon szúr!
Eleven seb szívem. Vágja most e kés,
mely itt szívemben, fájdalom pengéje, most itt
kezem minden fodrászkodási és
haját simító mozdulatára hasít! Ahogy gyász
idején harang kondul, lélekharang,
belül, szívem ver úgy. Sötét minden nekem már,
jaj, itt vér csurran, szívem, lelkem és
e bánatom mélyén. Vérzik. Kés vág. Hasít. Szúr.

*Befejezte a kontybatűzést.
Anikó el. Pál, Ildikó jön.*

PÁL (Rózsa felé)

Egyetlen Rózsám! Téged nagy baj ért.
Szomorúság arcodon. Bánat leng és köréd gyászt
borít. Mi ez? Fényed homályban. És
derűs kedved koporsóban. Miért nem álmodsz
gyönyörű csillagról most? Mely fáklyaként
mutatja az ösvényt épp? Nagy, mély, sötét, gödörként
nyelő, riasztó, csúf éjben miért
nem akarsz te holdat látni fönn? Pedig világít
neked holdfény most éjszakádban és
sötét szomorúságodban. Csillag, hold reád néz,
talán békét hoz, ígér. Hidd el ezt!
Vigasztaló leszek neked, ki könnyeid most
letörli. Nézd, szeret szívem. Te ezt
tudod. Reád sugárzik érzelmem, szövetként,
nagyon védő sátor ponyvajaként
betakar téged. Jöjj! Hozzám! Rózsa! Kis lakást én
neked béreltem a héten. Kis, szerény
lakás. Kevés pénzzel vásároltam nagyon szép,
szerény bútort. Olcsó volt. Egyszerű
legyen lakásunk! Mert az otthon arra szolgál,
hogy ott lehessen aludni, fürödni. Mint
legolcsóbb szálloda, hát olyan legyen! Te díszként
világítasz. Ragyogsz majd benne. Így
te ott feltűnő porcelánnippként nagyon szép

leszel. Lakás egyetlen díszé ott
te leszel! Különleges, virágzó dísznövény. Így
mi ketten csöndben, békében, fehér
galambokként tölthetjük napjaink. Te légy hát
feleségem! Megkérem kezed. Nekünk
nem uralja majd hazugság életünk. Köröttünk
sok ember, kik hiszik, hogy Ámor és
szerelem röpül mellettük, aztán múlik, elszáll
valamennyi boldogságuk. Mely mint a hazugság
tekint kancsítva vissza rájuk. És együtt ők
e hazugság leple alatt élnek. Harang,
kapa és ásó választja el hazug, lemorzsolt,
nehéz, bús életük. De velünk e csúf,
cudar szégyen nem történik meg. Lelkem és nyílt,
sok érzelmem nem változik. Te ezt
nekem hidd el: hogy állandó szeretettel én úgy
szeretlek téged, mint a napsugár
e földet. Nap tüze el nem múlik, visszajön víg,
vidám hajnalban, ígér friss tavaszt,
nevetést, májust. Örökre el nem tűnik. Így én
örök szeretettel téged senkiért
se hagylak el, mint Nap sem válik hát e földtől
el. És én majd gyönyörködöm lakunk
birodalmában benned, szemem mindig reád néz.

ILDIKÓ (Rózsá felé)

Ne menj hozzá! Eunuch lett. Csúf herélt.
Elizácska is szakított Pállal. Meg ne hallgasd
te őt többé! Ő impotens! Herélt.

RÓZSA (Ildikó felé)

Nagyon jó. Úgyis sírbolt a lakás
nekem. Mert bárkivel laknék, csak kriptaszag, gyász,
szomorúság lengne mellettem. De így,
eunuch Pál nem zavar vágyával, nagy, nyugodt és
örökké tartó gyászom lenghet ott
zavartalanul, szellő se bánt majd Pál körül, szél,
ami nagy szerelemről suttog, csókot és
viszonszerelmet kér a légtérben, hát ilyen rám
sosem száll Pál mellett, minden tökély
nekem körülötte így. Lelkemnek hófehér és
különös, könnyű leplet, békét hozó

takarót, mint szemfedőt ígér ő. Bizony, Pál,

Rózsa Pál felé fordul

feleségül én hozzád megyek. Te hidd
el, én titokban tartom a gyászt, mert veled majd
nagyon kedves leszek. Tisztellek én.

JÁNOS (Rózsa felé)

Ne menj! Ezt nem lehet! Várj, válok én!
Anikót el kell vegyem! Mert gyermekem fogant és
e gyermek törvényes, oltár előtt
kötött házasságban születhet csak! De aztán
bizony, válok! Törvényesen! Jövő
augusztusban veled nagy esküvőm lesz. Ezt hidd
el. Így lesz! Csak várj most kicsit! Te várj!!!

RÓZSA (János felé)

Ha egyszer eltört a szerelem, te azt
sohasem kuruzsolhatod már össze. Egy darabként,
egészen, épen nem fog állni. Mert
olyan lesz, mint törött cserépdarabok, szemétként
csomóba seperve, gyűjtögetve úgy.
Ha varázsírral te összeragasztod, akkor is már
olyan, mint volt azelőtt, sohasem lesz. Én
ezért feleségül nem megyek hozzád, szeress te mást már!

JÁNOS (Rózsának mondja)

Nekem te ilyent nem mondatsz! Rózsa!!! Hány
vidám évet töltöttünk boldogan! Hidegség
körülvéd most. Nem ismerek reád!

RÓZSA (Jánosnak mondja)

Világom nem tagadhatom meg én!
Világom. Mely csak tiszta, töretlen, hófehér, szép
szerelmet tud fogadni. Mely gyopár
valóban. Kis gyopárként nyílik hegytetőn fönn,

körös körül zöld fák, fenyők, tuják,
melyek zöld lombja életet hirdet, sudár mind,
bizony, zöld ágaik jelképek ott.
Gyönyörű világ magas hegyek között, fehér hó
birodalmában. Szerelmem látom így:
akár e tájat és gyopárt. De szennyet öntött
reá a gonoszság. Füst, korom hatolt
oda föl, hol álltam én, boldog voltam nagyon. Rút
homály gyalázta szerelmem, a gyopárt.
Szegény Pál mellett éldegélek majd koporsó
alatt. Én nem szeretek senkit se már!
Nagyon fáj a szerelem! Pedig nem volt!! Hazug fény
ragyogott reám körülötted. Hittem én
neked. Szavadnak, hogy szeretsz. De délibáb volt.
Csupán káprázat. Nagy hazug világ!
Szerelem, mely a hűség próbáján elbukik, hát
sohasem volt nagy szerelem. Mert ez szabály.

Mind el.